

NY MUSIK

i samarbete med
Borås konstmuseum

Chris Newmans

...första opus

The Two Lies of Life (2005) för piano – uruppförande

—paus—

6 Songs Opus 1 (1982) för röst och piano

Chris Newman – röst

Henrik Löwenmark – piano

Måndagen den 20 februari 2006, kl. 19.00

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 50:- Medl. fri entré

Chris Newman, född i London 1958. Barndomen tillbringas p.g.a. moderns sjukdom till stor del med hushållsarbete (framför allt matlagning). 1976 avlider modern och Newman börjar på King's College, London, där han avlägger Bachelor of Music-examen 1979. Möter vid denna tid den ryske poeten Eugene Dubnov med vilken han översätter Dubnov och andra ryska diktare (Chlebnikov, Mandelstam). Detta arbete visar sig vara ett embryo till hans senare utveckling, eftersom översättning, från ett medium till ett annat eller från livet till konsten, blir en av de mest betydelsefulla aspekterna av hans arbete. Börjar skriva egna dikter 1979, flyttar till Köln 1980. Studerar där för Mauricio Kagel.

Både Kagel och Köln bidrar till att befria honom från stilistiska förväntningar – han skriver musik som den kommer för honom oavsett hur den kan tänkas låta. Genom en beställning från ICA London förväntas han komponera sitt första längre verk, och finner genom denna förväntan en väg att sätta samman olika typer av musikaliskt material, likt en stig, som att förflytta sig under en färd. Detta blir av avgörande betydelse. Under de närmast följande åren arbetar han med musik, video och dikter som tillkommer på liknande sätt, men presenterar dem egentligen aldrig tillsammans.

1982 sjunger han för första gången offentligt sånger som skrevs för att framföras av tonsättaren Gerald Barry, vilken p.g.a. snöfall över Dublin förhindras att resa ut från sitt land, varför Newman blir tvungen att sjunga dem själv. Han utnyttjar detta som en möjlighet att presentera sitt jag, en förlängning av kompositionsakten. 1983 bildar han rockgruppen Janet Smith. Som kompositör/sångare överför han ofta till rockmusiken material skrivet för klassiska besättningar och vice versa.

1984 möter han Morton Feldman; behöver två år för att hämta sig. Detta medför en kris under vilken han försöker förändra sitt sätt att arbeta, men inser så småningom att han bör göra motsatsen, d.v.s. befästa det sätt på vilket han arbetade tidigare och utföra det på en högre medvetandenivå. Detta medför en närmare och mer bokstavig översättning från ett medium till ett annat av de metoder som kommer till användning i skapandet av ett verk, vilket slutligen leder till att han börjar måla (1989). De första utställningarna med visuella arbeten hålls detta år. Blir alltmer angelägen om att sammanföra verk i olika media, men gjorda på samma sätt, att placera verket mer direkt i betraktarens inre.

Gör 1994 installationer (inklusive live-installationer) i större museimiljöer (Stadtgalerie Saarbrücken, Borås Konstmuseum, Kunstverein Düsseldorf) vilka möjliggör denna önskan. Gifter sig 1982 och skiljer sig 1991. Detta förhållande är av avgörande

betydelse för hans arbete, eftersom det direkt tar den personliga omgivningen i anspråk för sitt material. Flyttar från Köln till Paris och tillbaka till London; bor nu i Berlin.

(199?)

Newman har, sedan han skrev denna biografiska text i tredje person, bl.a. innehaft en professur i bildhuggeri i Stuttgart, men bor nu åter i Berlin.

Compositionally I've had a very contradictory year (2005), writing both pieces which used transforming techniques to produce (raw material from "nothing") off their own bat, but also "reverting" to their old usage of transforming pre-existing material.

The Two Lies of Life is crudely transformed pre-existing material which was written in the early 80's, songs & other 3-stave material. My aim here was to transform it only sufficiently to make what had been mostly songs into a homogeneous flow of one piece for one piano, so that basically any type of material could be incorporated, in other words that the material would push the transforming techniques out into contour. The transforming techniques employed were a recombining read-through of the staves (vertical) & a whole-page line-by-line fold (horizontal) (a type of exchanging positions).

6 Songs Opus 1 (1982) really uses style as a background material, a kind of English pastoral style from which it departs through my specific material. It is as if style & material have swapped places. The general has become specific & the specific general. Can material be a point of departure? In my pieces it almost always is.

26 Dec '05

Vad gäller tonsätteriet har jag haft ett mycket motsägelsefullt år (2005), och har skrivit stycken som använder transformerande tekniker för att på egen hand producera (råmaterial från "ingenting"), men som också "hemfaller" åt sin gamla vana att transformera redan existerande material.

The Two Lies of Life består av råa transformationer av förutexisterande material som skrevs i början av 80-talet, sånger och annat material med tre notsystem. Mitt mål var att transformera det bara så mycket som behövdes för att förvandla vad som mestadels varit sånger till det homogena flödet av ett stycke för ett piano, så att i stort sett alla slags material skulle kunna användas, med andra ord att materialet ger de transfor-

merande teknikerna ett ansikte, sätter dem i fokus. De transformerande tekniker som användes var en kombination av genomläsning av notsystemen (vertikalt) och ett vikande, system för system, av hela sidor (horisontellt) (ett slags byte av positioner).

6 Songs Opus 1 (1982) använder i själva verket stil som ett bakgrundsmaterial, ett slags engelsk, pastoral stil som det tar avstamp i med hjälp av mitt specifika material. Det är som om stil och material har bytt plats. Det allmänna har blivit specifikt och det specifika allmänt. Kan material utgöra en utgångspunkt? I mina stycken gör det nästan alltid det.

P.S. På senare år förekommer det allt oftare att Newmans stycken relaterar till eller är varianter av varandra. Sålunda är inte bara *The Two Lies of Life* byggt på *6 Songs Opus 1* (vilket för övrigt inte alls är opus 1, det bara heter så; detsamma gäller *First Piano Sonata* från 2002, vilken (nog) är den nionde i ordningen, men bygger på Newmans egen första sonat och – osannolikt nog – på Boulez' förstlingssonat). *The Two Lies of Life* har sedan i sin tur försetts med en vokalstämma under namnet *The Vocal Version*.